

A magyar népnév értelmezése és eredetének kutatása nagy múltra tekint vissza, így napjainkig többféle elmélet is született, amelyek mindegyikében fölfedezhető az igazság jó része, mégsem állíthatjuk, hogy nemzetünk nevének értelmét, valós jelentését minden kétséget kizáróan megfejtettük volna már. A munkának még nincs vége, bármikor újabb és újabb elméletek bukkanhatnak elő, ahogy ez a tanulmány is a magyar népnév értelmezésének egy eddig föl nem merült megfejtési lehetőségét veti fel.

MAGYAR – MESTER

A hivatalos hazai nyelvészet a Szibériában élő maroknyi vadásztörzset, a *manysikat* nevezte ki a sokmilliós magyar nemzet névadójává. A teljesen abszurd elmélet annyiban védhető, hogy a manysi népnév is azt a **ma** hangcsoportot hordozza, ami az ősi műveltségekben Isten (*Manó, Mani, Manitou*), anya (*Mama, Mater*) és anyaföld, illetve ország (*Maa, Mat*) jelentéssel bír.

Baráth Tibor a magyar névhez hasonló, m hanggal kezdődő népneveket keresett világszerte, és bizony nem sokat talált. Ezek közé tartozik a *mandzsú*, a *mongol*, a *mór* (eredetileg *ma-úr*), a *maori*, és persze az ókori *mári* is, a sumér városállam népe, akiknek utódait ma a Volga-vidéken *cseremiszként* ismerjük.

Baráth a magyar népnevet három hangcsoportra osztja, amiben a középső gy kettőshangzó változhat, így — mint írja — a magyar nevet bármikor azonosíthatjuk a *matar*, *makar*, *maszar*, *mazsar* stb. változatokkal, sőt ezek magas illetve vegyes hangrendű variánsaival is: *meter*, *meker*, *mizser*, *mecsár* és így tovább. Az ókori Egyiptomban azoknak, akik már isteni rangra emelkedtek *Makar*, vagy *Matar* volt a nevük.

Badinyi Jós Ferenc a tudás népében vélte megtalálni nemzetünk őseit, akiket a sumér ékiratos agyagtáblákon Mah Gar népnek olvashatunk. A mah, vagy mag a tudás sűrítménye, amiként egy hatalmas fának egyetlen apró magjában is benne rejlik a növény teljes genetikus információja. A gar szócska a tömeg, sokaság, nép stb. jelentést hordozza, így a mahgar népet a tudás népével azonosítja. Közülük kerültek ki a mindentudó papok, a magosok, vagy mágusok.

Krónikáinkban Nimród (Ménrót) fiai Hunor és Magor néven szerepelnek. Egyikük a *hun*, másikuk a *magyar* nép névadója lett. Persze pontosabb volna, ha a két népet „hunyar” és „magyar”, párosként íránk le, hiszen, ha a magyar tartalmazza az ar (ár-

áradat) szórészleget, akkor az a hunt is megilleti, vagyis huni-ár és magi-ár lehet a két ikertestvér népe. Ha pedig elhagyjuk az ár szórészt, amint azt a hunok esetében tesszük, akkor a testvérnépet is a nélkül kell megneveznünk: mag. Az ikertestvérek egymást kiegészítő, egymásra épülő kettősségét mutatja, hogy a MAG nép a Kárpát-medencei központot foglalta el, míg a HUN (hon) népe, azt körülölelve, egész Kelet-Közép-Európára kiterjeszkedett. A hon sajnos már régen elveszett, a mag azonban még tartja magát szerencsére, bár a mag-örök területe egyre kisebbre zsugorodik össze.

Magor, mag-ár, mag-úr, mag-ör, Magura és változatai szintén rokoníthatók a *magyar* népnévvel, aminek magas hangrendű *megyer* változata a Kárpát-medence egész területén nagy számban fordul elő helynévként.

Szittyá őseink lakótelepülései rendszerint kör alakúak voltak, és a rájuk utaló *győr*, *györök*, *gyír*, *gír*, *gyor*, *gyer* stb. névalakokban föllelhető helynevek az egész Kárpát-medencét behálózzák (Fehér M. Jenő). Nem csak az avar korra jellemző ez a kerek földhányásos, földváras településrend, megtaláljuk azt már az ókori Mezopotámiában is.

(A halottak lakóhelye rendszerint ellentétes az élőkével, így a gyűrűszerű, *középen mélyülő* földvárakkal szemben a temetkezési helyek kúp formájú földhányása, *középen magasodó* alakzat. A sztyeppei nagy szkíta birodalmak temetkezési helyei ilyen kör alakú földhányások, vagyis *körhányók* voltak, amelyek emlékét *korhány* vagy *kurgán* néven őrizte meg az emlékezet.)

A gyűrűszerű földvárakból, vagyis györökből álló országok neve ma-győr lehetett, mivel az ősi nyelv *ma* szava ország értelmű, a *győr* pedig várat jelent. A szóösszetétel tehát *várország* jelentésű (városállam). A magyőr hangharmóniába rendezett alakja: magyar, ugyanez magas hangrendbe téve: meyer. Ha az ország értelmű ma helyett a mat változatot alkalmazzuk, akkor mat-gyar név jön létre, amiből szótagváltással *gyar-mat* alakulhat ki, ami őseink törzsi neveként ismert.

Ugyanide jutunk fordítva is, ha a kerek vár (győr) és az ország (mat) ősi szavait összeolvassuk. Győr+mat = györmat, vagyis gyarmat, aminek jelentése ugyanaz: gyűrű alakú védművekkal védett terület, ország. Szótagcserével a gyarmatból mat-gyar lesz.

E szerint a Megyer (Magyar) és a Gyarmat törzsek nevei lényegében ugyanazt jelentik.

A hun-szabír terjeszkedés folytán jelentős magyar szórvány települt a Középső-Volga vidékre is. Az itt élő és munkálkodó magyar (megyer) kardkovácsokat a helybeli népek *mecser*, *mecsár*, *mescser* néven nevezték (Götz László). Ez a népnév idővel összeolvadt a kovácmesterség fogalmával, vagyis a szláv *mecsiár* név nem csak kovácsot, de magyart is jelent! (Erről persze fogalma sem volt a rendszerváltás-kori két magyargyűlölő szlovák politikusnak, Mečiárnak és Kováčnak.)

A mecserből és változataiból alakult ki azután a nemzetközinek tartott, és mindenütt ismert *mester* szó is, ami már nem csak a kovácsokat jelöli, hanem minden kiemelkedő teljesítményt. A „mesteri fokozat” tehát a magyar népnevet tartalmazza a legtöbb európai nyelvben, pl. német *meister* (májszter), olasz *maestro* (májsztró), vagy angol *mister* (miszter).

Nyelvünkhöz hasonlóan népnevünk is valóságos csoda, kialakulása valószínűleg egyidős nyelvünkkel. Ezért lehet, hogy valamennyi megfejtési kísérletnek értelmes eredménye van, még ha azok látszólag ellentmondanak is egymásnak.

Talán egyszer fölfogjuk majd az eltérő változatok közötti összefüggéseket.